

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Natuurbescherming	9
Waterwet	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	12
Bijstand	14
Bestuursrecht overig	15
AVG	15
Huisvesting	16
Toeslagen	17
Verkeer	18
Verordening	19
Vreemdelingenrecht	21
Opvang	21
Regulier	25
Richtlijnen en verordeningen	26

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 859

Rechtbank Midden-Nederland, 29-08-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:5208](#)

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Awb 6:5 lid 1 aanhef en onder a, 6:7, 6:11, 6:22

BEZWAARSCHRIFTPROCEDURE. I.c. wordt geoordeeld dat het college terecht niet heeft tegengeworpen dat de identiteit van eisers in de bezwaarfase niet tijdig duidelijk was. Het was immers direct duidelijk wie eisers waren, ook al hadden zij – in strijd met artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb – hun adres niet vermeld in de e-mail. Eisers voeren al jaren procedures en correspondentie met bestuursorganen van de gemeente en hun adres is bekend. Over hun identiteit was daarom geen onduidelijkheid toen de e-mail binnen kwam. **TERMIJNOVERSCHRIJDING.** Verder wordt geoordeeld dat het college had moeten concluderen dat de aangetekende brief waarbij de bezwaarschriftencommissie een herstelkans heeft geboden niet op regelmatige wijze aan eisers is aangeboden. Het college had hen daarom niet mogen tegenwerpen dat zij niet tijdig op die brief hebben gereageerd en dat zij het bezwaarschrift niet op de juiste wijze en niet ondertekend hebben ingediend. Om deze reden is het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Verwijzing naar conclusie A-G Wattel, 15-03-2024, [ECLI:NL:PHR:2024:355](#).

Besluit waarbij van rechtswege een omgevingsvergunning is verleend die de vergunninghouder heeft gevraagd voor het dempen van een sloot. [...]

Was de identiteit van eisers duidelijk? Ja

20. De vergunninghouder heeft de rechtbank op de zitting gevraagd om te beoordelen of het college terecht niet aan eisers heeft tegengeworpen dat hun identiteit niet voor de afloop van de bezwaartermijn bekend was. [...]

21. De eis dat de identiteit van een bezwaarmaker bekend is voordat de bezwaartermijn is afgelopen, vloeit voort uit de regeling over de bezwaartermijn (artikelen 6:7 en 6:11 van de Awb). De rechtbank overweegt dat de vraag kan worden gesteld of dit vereiste moet worden aangemerkt als een kwestie van openbare orde, dan wel of dit vereiste nog steeds als zodanig moet worden aangemerkt. Als de vaststelling van de identiteit van de bezwaarmaker door het bestuursorgaan een kwestie van openbare orde is, betekent dat immers dat de bestuursrechter dat zelfstandig moet beoordelen, ook al heeft het bestuursorgaan daarvan in de voorafgaande bestuurlijke fase geen probleem gemaakt en ook al is de identiteit van dezelfde bezwaarmaker in de beroepsfase inmiddels duidelijk. Vanuit een responsieve benadering van het bestuursrecht en het belang van het burgerperspectief zijn er argumenten om dit niet (meer) als openbare orde aan te merken, waarmee zou kunnen worden aangesloten bij de lijn van de hoogste bestuursrechters over de beoordeling van de tijdigheid van bezwaar.¹

22. De rechtbank gaat nu niet verder op deze kwestie in, omdat zij het punt van de identiteit van eisers in de bezwaarfase hoe dan ook zou beoordelen. De reden daarvoor is de volgende. De vergunninghouder is een belanghebbende die partij is in deze procedure, in de zin van artikel 8:26 van de Awb. Als de onbekendheid van de identiteit van de bezwaarmaker géén punt van openbare orde is, dan wordt dat in beroep niet zelfstandig (ambtshalve) door de rechtbank getoetst. De rechtbank zou in dat geval echter als uitgangspunt hanteren dat een derde-belanghebbende in de zin van artikel 8:26 van de Awb dat wél aan de orde mag stellen, zonder zelf beroep in te stellen. Dat is een praktische oplossing, waarmee wordt voorkomen dat iemand alleen beroep instelt om deze

zaken op te kunnen werpen. Deze praktische oplossing is in overeenstemming met het uitgangspunt dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hanteert over de tijdigheid van een bezwaar- of beroepschrift in een vorige fase.² Dit heeft tot gevolg dat het door de vergunninghouder opgeworpen punt over de identiteit van de bezwaarmakers hoe dan ook door de rechtbank zal worden beoordeeld, of het nu van openbare orde is of niet.

23. De rechtbank oordeelt dat het college terecht niet heeft tegengeworpen dat de identiteit van eisers in de bezwaarfase niet tijdig duidelijk was. Het was immers direct duidelijk wie eisers waren, ook al hadden zij – in strijd met artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb – hun adres niet vermeld in de e-mail van 11 juni 2023. Eisers voeren al jaren procedures en correspondentie met bestuursorganen van de gemeente en hun adres is bekend. Over hun identiteit was daarom geen onduidelijkheid toen de e-mail binnen kwam.

Is het aannemelijk dat eisers geen afhaalbericht van PostNL hebben gehad? Ja

24. De eerste reden die het college ten grondslag legt aan het niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaar is dat eisers geen gebruik hebben gemaakt van de eerste herstelkans die de bezwaarschriftencommissie heeft geboden. Het college wijst erop dat de brief van 29 september 2023, waarin deze herstelkans gegeven is, aangetekend is verstuurd en dat een afhaalbericht is achtergelaten door PostNL. Volgens het college hebben eisers geen feiten aannemelijk gemaakt op grond waarvan moet worden getwijfeld aan de ontvangst van het afhaalbericht, terwijl dat wel op hun weg ligt.

25. Eisers voeren aan dat zij het afhaalbericht niet hebben ontvangen en dat dit overeen komt met de ervaring die zij hebben met de bezorging van aangetekend verstuurd brieven door PostNL. [...]

26. Bij de verzending van poststukken door geregistreerde postaanbieders – zoals PostNL – hanteren bestuursrechters de volgende lijn. Als een poststuk aangetekend is verzonden en de belanghebbende de ontvangst ervan ontkent, moet worden onderzocht of het stuk door de postaanbieder op regelmatige wijze aan het adres van de belanghebbende is aangeboden. Wanneer PostNL bij aanbidding van het stuk niemand thuis treft en daarom een afhaalbericht achterlaat, komt het niet ophalen van dat stuk bij het afhaalpunt van PostNL voor rekening en risico van de belanghebbende. Als de belanghebbende stelt dat hij of zij geen afhaalbericht heeft ontvangen, dan ligt het op zijn of haar weg om feiten aannemelijk te maken op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat een afhaalbericht is achtergelaten.³

27. De rechtbank overweegt dat in algemene zin bekend is dat de bezorging van aangetekende post door PostNL niet altijd goed verloopt. De rechtbank wijst op de recente overwegingen van de advocaat-generaal bij de Hoge Raad [Red.: conclusie A-G Wattel, 15-03-2024, [ECLI:NL:PHR:2024:355](#)] over de betrouwbaarheid van aangetekend verstuurd post en de manier waarop bestuursrechters daarmee om gaan.⁴ Daarin komt naar voren dat PostNL in 2023 zelf heeft geconstateerd dat de afleveringskwaliteit van aangetekende post gebrekkig is (overweging 3.6) en dat het systeem van afhaalberichten in de wetenschappelijke literatuur eerder als aandachtspunt is geduid (overweging 3.8). Bij de advocaat-generaal rijst de vraag hoeveel waarde nog kan worden gehecht aan het geautomatiseerde systeem van PostNL en of daarop nog het vermoeden kan worden gebaseerd dat een afhaalbericht is achtergelaten, aangezien postbezorgers kennelijk wel eens anders handelen dan zij in dat systeem zetten (overweging 5.5). Dat er goede redenen zijn om deze vraag te stellen, wordt bevestigd door de eigen ervaring van deze rechtbank met de kwaliteit van de bezorging van aangetekende post door PostNL. In zaken waarin poststukken aangetekend worden verstuurd en waarbij volgens PostNL een afhaalbericht is achtergelaten, wordt regelmatig niet gereageerd op dat poststuk door betrokken partijen terwijl een reactie vanwege de aard en de

belangen van de procedure wel te verwachten is. Als de rechtbank het poststuk vervolgens met de reguliere post (niet aangetekend) alsnog verstuurt, wordt vaak wel gereageerd. Procederende partijen klagen zelf ook regelmatig over het niet achterlaten van afhaalberichten door PostNL bij aangetekend verstuurd poststukken van de rechtbank. Eisers zijn dus zeker niet de enigen die last hebben van gebrekkige postbezorging van aangetekende stukken.

28. In het licht van het voorgaande oordeelt de rechtbank dat niet te hoge eisen moeten worden gesteld bij het beoordelen van de vraag of een belanghebbende aannemelijk heeft gemaakt dat bij aangetekend verstuurd post geen afhaalbericht is achtergelaten. Eisers hebben aan die maatstaf voldaan. De door hen ervaren problemen met de postbezorging door PostNL in hun straat en in deze periode hebben zij onderbouwd en concreet gemaakt met de door hen uitgevoerde test. Hoewel door het college en door de rechtbank niet te controleren is of die test inderdaad is verlopen zoals eisers stellen, vindt de rechtbank dat eisers hebben voldaan aan de eisen die de rechtbank nu stelt. De rechtbank legt de lat dus lager dan voorheen en eisers slagen in hun bewijslast.

28. De rechtbank oordeelt dat het college had moeten concluderen dat de aangetekende brief van 29 september 2023 niet op regelmatige wijze aan eisers is aangeboden. Het college had hen daarom niet mogen tegenwerpen dat zij niet tijdig op die brief hebben gereageerd en dat zij het bezwaarschrift niet op de juiste wijze en niet ondertekend hebben ingediend. Om deze reden is het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. [...]

JnB 2024, 860

CRvB, 13-08-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1630](#)

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Awb 1:3 lid 1, 4:86

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (hierna: Tozo)

BESLUIT. TOZO. BESTUURSRECHTELIJKE GELDSCHULDEN. VERPLICHTING BETALEN GELDSOM. I.c. is de brief van 4 juli 2022 een beschikking als bedoeld in artikel 4:86 van de Awb, nu daarin de te betalen geldsom is vermeld alsmede de termijn waarbinnen de betreffende betaling moet plaatsvinden. Deze brief is in zoverre dan ook op rechtsgevolg gericht en daarmee een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Ook de brief van 3 augustus 2024 is, in elk geval ten aanzien van de termijn waarbinnen de betaling in die maand moet plaatsvinden, een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Deze rechtsgevolgen van de brieven van 4 juli 2022 en 3 augustus 2022 volgen niet al uit het besluit waarbij op grond van de Tozo aan appellant een bedrag aan bijstand is toegekend, zoals het college in het bestreden besluit heeft gesteld, en ook niet uit het besluit waarbij appellant is meegedeeld dat hij moet gaan aflossen, zoals de rechtbank in de aangevallen uitspraak heeft geoordeeld.

JnB 2024, 861

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-08-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:5831](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Awb 1:3 lid 1, 4:21 lid 1

BESLUIT. SUBSIDIE. I.c. wordt geoordeeld dat alle criteria in onderlinge samenhang bezien leiden tot de conclusie dat de financiële verstrekking in het kader van de Open House regeling moet worden aangemerkt als subsidie, zoals bedoeld in artikel 4:21, eerste lid, van de Awb. De Open House regeling voldoet aan de vier cumulatieve vereisten van dit artikel. Dat de minister met eiseres een dienstverleningsovereenkomst heeft gesloten en de financiële verstrekking niet heeft aangeduid als subsidie, maakt het niet anders. Dit betekent dat de minister in de e-mail heeft geweigerd om de subsidie vast te stellen op € 35.000,-. Geoordeeld wordt dat die e-mail, waarin de minister heeft medegedeeld de factuur niet te zullen voldoen, moet worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

JnB 2024, 862

ABRS, 14-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3287](#)

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Awb 8:75

PROCESBELANG. PROCESKOSTEN. Omgevingsvergunning. Een niet-ontvankelijkverklaring vanwege het ontbreken van procesbelang staat er niet aan in de weg dat wel kan worden bezien of in de omstandigheden van het geval, en in het bijzonder in de reden voor het vervallen van het procesbelang, grond is gelegen om over te gaan tot een proceskostenveroordeling. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 15-09-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2068](#). Een dergelijke grond kan zijn gelegen in de omstandigheid dat het bestuursorgaan aan de appelland is tegemoetgekomen, maar i.c. is daarvan echter geen sprake. De verkregen vergunning is namelijk niet op grond van de in deze procedure betrokken brief van 31 december 2021 van rechtswege gegeven en door het college bekendgemaakt. [appelland] heeft de beschikking gekregen over een vergunning omdat in een eerder door hem al gestarte procedure is komen vast te staan dat het college een brief van [appelland] van 25 februari 2021 ten onrechte niet als aanvraag in behandeling heeft genomen en het college naar aanleiding van die procedure die vergunning heeft bekendgemaakt. Nu het procesbelang ook niet anderszins door toedoen van het college is verdwenen, wordt geen aanleiding gezien het college tot vergoeding van de proceskosten te veroordelen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 863

MK ABRS, 04-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3356](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, appellant.

Omgevingswet

Aanvullingswet natuur Omgevingswet 2.9 lid 1 aanhef en onder a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.8

Besluit natuurbescherming (Bnb)

Regeling natuurbescherming (Rnb) 2.1

Omgevingsregeling 1.4 lid 1

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. NATUURBESCHERMING. STIKSTOFDEPOSITIE. AERIUS-CALCULATOR. I.c. wordt geoordeeld dat het college van gedeputeerde staten geen natuurvergunning had mogen verlenen voor de uitbreiding van een varkenshouderij, vanwege de beperkte werking van combiluchtwassers. Het college moet een nieuw besluit nemen. Op dat besluit is het recht van toepassing zoals dat onmiddellijk voor 1 januari 2024 gold. Dat zijn in dit geval de relevante bepalingen over de verlening van een natuurvergunning uit de Wnb, het Besluit natuurbescherming en de Regeling natuurbescherming (Rnb). Uit het overgangsrecht volgt dat de stikstofdepositie van een project op grond van artikel 2.1 van de Rnb berekend moet worden met AERIUS Calculator versie 2023. Dat geldt ook als er daarna een nieuwere versie beschikbaar is. Dit strookt niet met het uitgangspunt dat een voortoets of passende beoordeling gebaseerd is op de beste wetenschappelijke kennis. Een strikte toepassing van het overgangsrecht zou met andere woorden leiden tot een toepassing van artikel 2.8 van de Wnb die niet in overeenstemming is met de rechtspraak van het Hof van Justitie over de toepassing van artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn. Daarom ziet de Afdeling aanleiding om voor de toepassing van artikel 2.1 van de Rnb een uitzondering te maken op de eerbiedigende werking van het overgangsrecht. Dit betekent dat, in afwijking van wat uiteengezet is onder r.o. 1 over het overgangsrecht, bij het beslissen op een aanvraag om een natuurvergunning die dateert van vóór 1 januari 2024, de versie van AERIUS-CALCULATOR moet worden gebruikt die op grond van artikel 1.4, eerste lid, van de Omgevingsregeling in samenhang gelezen met bijlage II bij de Omgevingsregeling, geldt op het moment van het nemen van het nieuwe besluit.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2024:3569](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:3570](#) (natuurvergunningen uitbreiding melkveehouderijen).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) (“Natuurvergunning voor uitbreiding varkenshouderij vernietigd vanwege beperkte werking van combiluchtwassers”) uitgebracht.

Deze uitspraak is ook geselecteerd onder het kopje “Natuurbescherming”.

JnB 2024, 864

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-09-2024,

[ECLI:NL:RBZWB:2024:6167](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Schouwen-Duiveland.

Omgevingswet (Ow) 1.1, 5.1, 5.6, 18.10 lid 4 onder a, 22.1, 22.2

Invoeringsbesluit Omgevingswet (Invoeringsbesluit Ow)

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.25

OMGEVINGSWET. INTREKKING OMGEVINGSVERGUNNING. BOUWSTOP. LAST ONDER DWANGSOM. Intrekking omgevingsvergunningen met toepassing van artikel 18.10, vierde lid, van de Ow. De voorzieningenrechter sluit aan bij de jurisprudentie over de toepassing van deze bevoegdheid op grond van de Wabo. I.c. bestaat bij de voorzieningenrechter sterke twijfel over het antwoord op de vraag of sprake is van een onjuiste opgave waardoor de omgevingsvergunning is verleend. Indien hiervan geen sprake is, is er geen bevoegdheid tot intrekking van de omgevingsvergunningen bij het college ontstaan. Dit zal met behulp van een feitenonderzoek in de bezwaarfase nader dienen te worden onderzocht. Anders dan de Wabo kent de Ow niet (langer) de mogelijkheid tot het opleggen van een bouwstop.

JnB 2024, 865

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 29-08-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:5928](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Wijchen.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.129g lid 2, 8.0a, 8.0b

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BUITENPLANSE OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. KNIP. EVENWICHTIGE TOEDELING VAN FUNCTIES AAN LOCATIES. LADDER DUURZAME VERSTEDELIJKING. PARTICIPATIE. Omgevingsvergunning toestaan kamerbewoning in bestaande woongebouwen. Huisvesting statushouders. I.c. wordt geoordeeld dat een technische vergunning niet is aangevraagd en daar het besluit derhalve ook geen betrekking op heeft. Aan de vraag of de kamers voldoen aan de technische eisen, zoals daglichttoetreding, wordt dan ook niet toegekomen. Het college heeft in redelijkheid kunnen stellen dat er sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Op grond van het geldende Omgevingsplan is wonen in diverse vormen toegestaan. Wonen in de vorm van kamerbewoning is niet aan te merken als een functiewijziging en voorziet derhalve niet in een nieuwe stedelijke ontwikkeling. Verwijzing naar jurisprudentie ABRS met betrekking tot de ladder voor duurzame verstedelijking. I.c. heeft voldoende participatie plaatsgevonden. Verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

JnB 2024, 866

Voorzieningenrechter Zeeland-West-Brabant, 21-08-2024,

[ECLI:NL:RBZWB:2024:5780](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Drimmelen, college.

Omgevingswet 1.1, bijlage onderdeel A, 5.1, 16.15a sub b onder f

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 3.18, 3.21, 5.79, 5.82, 5.83, 5.90, 5.92 lid 2, 8.0a, 8.0b

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 1.1 Bijlage 1 onderdeel B

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BUITENPLANSE OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. EVENWICHTIGE TOEDELING VAN FUNCTIES AAN LOCATIES. BINDEND ADVIES GEMEENTERAAD. GELUIDGEOUELIG GEBOUW. GELUID, GEUR EN TRILLINGEN. Omgevingsvergunning realiseren tijdelijke crisisnoodopvang (CNO) voor asielzoekers. Het college had i.c. vooraf bindend advies bij de gemeenteraad moeten inwinnen. Naar het voorlopig oordeel is er door de aard van logiesfunctie geen sprake van wonen en kan de CNO evenmin als een geluidsgevoelig gebouw in de zin van artikel 3.21, eerste lid, sub a, van het Bkl worden gekwalificeerd. De grond, dat bij de omgevingsvergunning van ‘wonen’ had moeten worden uitgegaan, slaagt dus niet. De gronden over de geluids- geur en trillingsoverlast slagen evenmin. Verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

JnB 2024, 867

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 13-08-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:5562](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Horst aan de Maas, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 1.1 Bijlage, 5.1, 22.1

Invoeringswet Omgevingswet 4.6 lid 1 aanhef en onder g

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.27

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. VERGUNNINGVRIJ. Last onder dwangsom loods wegens overtreding van artikel 5.1, lid 1 aanhef en onder a, Ow. De voorzieningenrechter stelt vast dat in dit geval sprake is van strijdigheid met artikel 14.2.1, aanhef en onder d, en artikel 14.2.2 van het tijdelijk deel van het omgevingsplan waardoor sprake is van een omgevingsplanactiviteit. De voorzieningenrechter stelt daarnaast vast dat de vergunningsvrije regels uit artikel 2.27, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bbl zien op bouwactiviteiten en niet op omgevingsplanactiviteiten. Nog daargelaten of er voor de loods op grond van artikel 2.27, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bbl wellicht geen omgevingsvergunning voor een bouwactiviteit vereist is, maakt dit niet dat hiermee geen omgevingsvergunning voor de loods voor een omgevingsplanactiviteit vereist is. Deze omgevingsvergunning is er voor de geconstateerde strijdigheden met het tijdelijk deel van het omgevingsplan niet omdat de omgevingsvergunning van 4 oktober 2018, in tegenstelling tot waar verzoekster vanuit gaat, niet is verleend voor een bedrijfsgebouw. Verweerder is bevoegd tot handhavend optreden. Geen bijzondere omstandigheden. Verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 28-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3488](#);
- Rechtbank Gelderland, 12-01-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:132](#);
- Rechtbank Midden-Nederland, 12-07-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:4247](#);
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-08-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:5588](#);
- MK Rechtbank Overijssel, 30-08-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:4653](#);
- Rechtbank Gelderland, 23-08-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:5684](#);
- Rechtbank Gelderland, 22-08-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:5671](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Overijssel, 30-08-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:4650](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 868

MK ABRS, 04-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3356](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, appellant.

Regeling ammoniak en veehouderij (Rav)

Activiteitenbesluit milieubeheer 3.123

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 4.817

Omgevingsregeling 4.5

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. BIOLOGISCHE COMBILUCHTWASSERS. EMISSIEFACTOREN. Natuurvergunning uitbreiding en wijzigen varkenshouderij. In deze zaak staat de vraag centraal of met het treffen van maatregelen, die worden opgenomen in de voorschriften van de natuurvergunning, vaststaat dat de beoogde ammoniakreductie van deze combiluchtwassers wordt gehaald. I.c. wordt geoordeeld dat uit het WUR-rapport 2021 weliswaar kan worden afgeleid dat er sterke aanwijzingen zijn dat biologische combiluchtwassers het verwachte rendement kunnen halen, maar dat het rapport te beperkt van opzet is om daaraan de zekerheid te ontleen dat het beoogde rendement van zulke combiluchtwassers wordt gehaald. Verder heeft het college niet inzichtelijk gemaakt dat die zekerheid wel kan worden ontleend aan het expert judgement en de overige kennis en gegevens waarover het college beschikt. Dit betekent dat de verwachte voordelen van de maatregelen die in de natuurvergunning zijn voorgeschreven niet vaststaan, zodat het college deze niet in de passende beoordeling mocht betrekken. Het college heeft daarom op grond van de passende beoordeling niet de zekerheid verkregen dat het aangevraagde project de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden niet zal aantasten. In wat de

Stichting en anderen hebben aangevoerd, ziet de Afdeling dan ook grond voor het oordeel dat het college de natuurvergunning heeft verleend in strijd met artikel 2.8, derde lid, van de Wnb.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2024:3569](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:3570](#) (natuurvergunningen uitbreiding melkveehouderijen).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Natuurvergunning voor uitbreiding varkenshouderij vernietigd vanwege beperkte werking van combiluchtwassers") uitgebracht.

Deze uitspraak is ook geselecteerd onder het kopje "Omgevingswet".

JnB 2024, 869

MK ABRS, 28-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3482](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

NATUURBESCHERMING. SCHADE GANZEN. LANDBOUWKUNDIGE BEPERKINGEN.

Gedeeltelijke toewijzing tegemoetkoming in schade die ganzen hebben toegebracht aan door appellant gepachte gronden. I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd hoe en waarom het op grond van de inhoud van de pachtovereenkomst tot het oordeel is gekomen dat de daarin opgenomen landbouwkundige beperkingen met zich brengen dat appellant het risico op faunaschade heeft aanvaard. Dat deze percelen niet dezelfde opbrengst genereren als percelen die geen beperkingen kennen, betekent nog niet dat appellant het risico op faunaschade heeft aanvaard bij het aangaan van de pachtovereenkomst. Eventuele gevolgen die deze beperkingen hebben voor de opbrengst kunnen van betekenis zijn voor de vaststelling van de omvang van de schade als bedoeld in artikel 6.1 van de Wet natuurbescherming. Dit betekent echter niet zonder meer dat deze beperkingen ook gevolgen hebben voor de beantwoording van de vraag, of deze schade redelijkerwijs ten laste van de aanvrager behoort te blijven.

JnB 2024, 870

Rechtbank Noord-Nederland, 06-08-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:3280](#)

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.15

Verordening Wet natuurbescherming Fryslan 2017 (Verordening)

NATUURBESCHERMING. AANWIJZING FOERAGEERGEBIED. Aanwijzing perceel van appellant als ganzenfoerageergebied. I.c. wordt geoordeeld dat de aanwijzing van foerageergebieden door het college als bedoeld in artikel 5.6b van de Verordening, een algemeen verbindend voorschrift is. Nu in de Verordening zelf het foerageergebied is aangewezen waarin het verbod tot doden en verjagen geldt, en ook in de Verordening zelf aan het college de bevoegdheid is toegekend de gebiedsaanwijzing te wijzigen, is ook de wijziging door het college naar het oordeel van de rechtbank een algemeen verbindend voorschrift. Dat de rechtbank in haar uitspraak van 08-10-2019

[ECLI:NL:RBNNE:2019:4141](#) heeft geoordeeld dat de begrenzing van de foerageergebieden concretiserende besluiten van algemene strekking zijn, doet aan het voorgaande niet af. Ten tijde van die uitspraak van 08-10-2019 was, anders dan nu het geval is, niet in de Verordening zelf een foerageergebied aangewezen, maar was bepaald dat aanwijzing geschiedt bij nader besluit van het college. Ook heeft het college terecht geconcludeerd dat de weigering om de foerageergebieden - en daarmee Verordening - te wijzigen, geen appellabel besluit is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 21-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3387](#);
- ABRS, 21-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3418](#);
- MK Rechtbank Gelderland, 23-08-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:5680](#);
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 15-08-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:5407](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 871

MK CRvB, 04-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1730](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 45 lid 1 aanhef en onder j

Maatregelenbesluit socialezekerheidswetten (Maatregelenbesluit) 2 lid 1 aanhef en onder d, 7 aanhef en onder a

ZW. NEVENFUNCTIE. ONTSLAG. BENADELINGSHANDELING. De Raad is van oordeel dat het Uvw zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van een benadelingshandeling als bedoeld in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder j, van de ZW. Duidelijk is dat appellant het niet eens is met de intrekking van de toestemming voor zijn nevenfunctie bij [stichting], maar de reden van ontslag is de weigering van appelland om die nevenfunctie neer te leggen, ondanks dat de werkgever duidelijk had gemaakt dat deze weigering plichtsverzuim opleverde en tot ontslag zou leiden. Er wordt geen aanleiding gezien om aan te nemen dat sprake is van omstandigheden die wijzen op het ontbreken van verwijtbaarheid of het aannemen van een verminderde verwijtbaarheid. Appellant is meerdere keren door de werkgever gewaarschuwd maar heeft, zoals hij ook ter zitting heeft medegedeeld, bewust de keuze gemaakt om zijn nevenfunctie niet te beëindigen omdat hij het niet eens was met het intrekken van de toestemming. Onder de gegeven omstandigheden heeft het Uvw, gelet op de ernst van de gedraging en de mate waarin appelland de gedraging verweten kan worden, terecht de ZW-uitkering blijvend geheel geweigerd. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel van appelland slaagt niet.

JnB 2024, 872

Rechtbank Oost-Brabant, 25-06-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2923](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 64 lid 11, 64 lid 12

WIA. INGANGSDATUM IVA-UITKERING. De rechtbank vernietigt de bestreden besluiten voor wat betreft de ingangsdatum van de IVA-uitkering omdat die beslissingen onrechtmatig zijn wegens strijd met het gelijkheidsbeginsel.

1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres dat zich heeft toegespitst op de vaststelling door het UWV van de ingangsdatum van de IVA-uitkering van de heer [naam] (werknemer) op 6 november 2020.

[...]

2.1. [...] Hier wordt herhaald dat het UWV per 11 december 2021 een IVA-uitkering heeft toegekend aan de werknemer. Later heeft het UWV deze datum gewijzigd naar 6 november 2020 (één jaar voor de melding/aanvraag van eiseres). Eiseres vindt dat de uitkering moet ingaan per 1 maart 2020. Zij doet een beroep op het gelijkheidsbeginsel.

[...]

3.5. De rechtbank stelt vast dat er over acht besluiten geen verschil van mening is dat het UWV aan de IVA-uitkeringen een verdergaande terugwerkende kracht heeft toegekend dan 52 weken, terwijl er in die zaken geen sprake was van een bijzonder geval zoals bedoeld in artikel 64, elfde lid, van de Wet WIA en de rechtspraak van de CRvB. Het besluit van 19 januari 2023 is naar het oordeel van de rechtbank niet anders dan deze andere gevallen, omdat het UWV met de gegeven uitleg van het

zorgvuldigheidsbeginsel in die zaak, geen juiste maatstaf heeft toegepast. Gezien de rechtens relevante feiten is in al deze zaken sprake van gelijke gevallen, namelijk 1) volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid die verder teruggaat dan één jaar voor de aanvraag, 2) een laattijdige aanvraag terwijl er 3) geen bijzonder geval is bij de aanvrager als bedoeld in artikel 64, elfde lid, van de Wet WIA. In al die gevallen heeft het UWV beslist dat de IVA-uitkering eerder ingaat dan 52 weken voor de aanvraag. Voor eiseres levert dit naar het oordeel van de rechtbank een schending op van het gelijkheidsbeginsel.

3.6. Daar komt bij dat het UWV wat betreft de door eiseres overgelegde uitspraak van de rechtbank Overijssel (21/1470, niet gepubliceerd) kortweg heeft verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant (21/2479 T, niet gepubliceerd). In die uitspraak is overwogen dat de partij haar verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Overijssel van 24 augustus 2022, niet had toegelicht. Eiseres heeft daarentegen in haar brief van 18 februari 2023 onder punt 20 een duidelijke toelichting gegeven. De rechtbank heeft in de tussenuitspraak waar de uitspraak van vandaag het vervolg op is bovendien een duidelijke opdracht opgenomen. Namelijk om te motiveren waarom voor eiseres een ontkoppeling van de WGA-uitkering vanaf maart 2020 niet tot de mogelijkheden behoort en waarom dat wel tot de mogelijkheden behoorde bij de werkgever die betrokken was bij de uitspraak van de rechtbank Overijssel. Uit die uitspraak is af te leiden dat het UWV daartoe had besloten in verband met een volledige en duurzame arbeidsongeschikt vanaf een datum die verder teruggaat dan een jaar voor de aanvraag. Het UWV is op dit aspect helemaal niet ingegaan. Daarom gaat de rechtbank ervan uit dat eiseres ook in relatie tot dit geval, ongelijk is behandeld.

3.6.1. Van belang is verder dat uit bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 20 december 2023 volgt dat het UWV een werkgever op verzoek ontkoppelt van uitkeringslasten van de werknemer, zodat de vraag rijst waarom het UWV het op deze procedure heeft laten aankomen. [...] Het ontkoppelen door het UWV waarvan blijkt uit de uitspraak van rechtbank Overijssel lijkt dus geen incident te zijn maar wordt kennelijk op verzoek gedaan.

3.7. Van een objectieve en redelijke rechtvaardigingsgrond om de zaak van eiseres anders te behandelen dan de hierboven genoemde andere zaken, is uit de toelichting van het UWV niet gebleken.

Schending gelijkheidsbeginsel: consequenties?

3.8. De vraag is welke consequentie moeten worden verbonden aan de schending van het gelijkheidsbeginsel door het UWV. Het UWV beroept zich op rechtspraak dat het gelijkheidsbeginsel in geval van (incidentele) fouten niet zover strekt dat die fouten moeten worden herhaald. Hoewel het UWV wijst op de grote aantallen IVA-beoordelingen en dat daarom sprake zou zijn van incidentele fouten, volgt de rechtbank dit niet. Het gaat immers om negen overgelegde besluiten en een besluit van het UWV waarvan in de uitspraak van rechtbank Overijssel gewag wordt gemaakt. Van een incidenteel geval kan hier niet worden gesproken. Bovendien ziet de rechtbank niet in dat schending van het gelijkheidsbeginsel door het UWV in een individueel geval zoals dat van eiseres, geen consequenties behoort te hebben voor het UWV. Zelfs de toepassing van een wet in formele zin kan immers worden getoetst aan fundamentele rechtsbeginselen wat tot uitkomsten kan leiden die niet in overeenstemming met de wet zijn (contra-legaliteit). [...]

4. Het UWV heeft in zijn reactie op de tussenuitspraak het gebrek niet hersteld. De rechtbank vernietigt de besluiten van 8 februari 2022 en 19 april 2022 voor wat betreft de ingangsdatum van de IVA-uitkering omdat die beslissingen onrechtmatig zijn wegens strijd met het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank zal het UWV opdragen een nieuw besluit op het bezwaar te nemen, met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 873

MK CRvB, 16-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1564](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Participatiewet (PW) 31 lid 2

PARTICIPATIEWET. MARGINAAL ZELFSTANDIGE. VERWERVINGSKOSTEN. Artikel 31, tweede lid, van de PW schrijft dwingendrechtelijk voor welke middelen niet tot de middelen van de belanghebbende worden gerekend. Dit geldt ook voor onderdeel n van dit artikellid.

4.1. Appellante heeft aangevoerd dat het college de verwervingskosten die zij als marginaal zelfstandige heeft moeten maken om de inkomsten uit haar eenmanszaak te kunnen verkrijgen ten onrechte niet heeft verrekend met die inkomsten. [...]

4.2.1. Artikel 31, tweede lid, van de PW schrijft dwingendrechtelijk voor welke middelen niet tot de middelen van de belanghebbende worden gerekend. Dit geldt ook voor onderdeel n van dit artikellid. Wel is het aan de bijstandverlenende instantie om te beoordelen of vrijlating van inkomsten op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder n, van de PW bijdraagt aan de arbeidsinschakeling van de betrokkene. Dit onderdeel van dit artikellid, noch enige andere bepaling van de PW biedt een grondslag voor de opvatting van appellante dat de betrokkene de keuze heeft om de vrijlatingsregeling toe te passen, en dat het aan de betrokkene is om al dan niet een verzoek daartoe te doen nadat de bijstandverlenende instantie hem geïnformeerd heeft over de gevolgen van vrijlating van inkomsten.

Bijhouden van een deugdelijke administratie

4.3. [...] Om het recht op bijstand te kunnen vaststellen, moet het college kunnen vaststellen of de activiteiten die appellante binnen de stichting verricht zich verdragen met het recht op bijstand en ook of de financiën van appellante en de stichting strikt gescheiden zijn. Het college kan appellante daarom verzoeken om de gevraagde gegevens van de stichting te verstrekken. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2024, 874

Rechtbank Noord-Nederland, 17-05-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:3226](#)

college van burgemeester en wethouders van Het Hogeland, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15, 23

Uitvoeringswet AVG (hierna: UAVG) 41

AVG. INZAGE VERWEERSCHRIFTEN ANDERE PROCEDURE. I.c. wordt geoordeeld daar waar het gaat om de inzage in de verwerking van persoonsgegevens in de verweerschriften, het college heeft voldaan aan het inzagerecht van eiser zoals volgt uit artikel 15 van de AVG. Daartoe wordt van belang geacht dat de ouders van eiser, in de hoedanigheid van zijn gemachtigden, ter zitting hebben verklaard dat eiser toegang heeft tot de verweerschriften en van de inhoud van deze verweerschriften op de hoogte kan zijn. Omdat eiser toegang heeft tot de verweerschriften heeft hij daarmee ook toegang tot de daarin over hem verwerkte persoonsgegevens. Daarmee is eiser al in staat de persoonsgegevens in de verweerschriften te controleren en de rechtmatigheid van die verwerking te controleren.

INZAGE STUKKEN MEDIATIONTRAJECT. Geoordeeld wordt dat de geheimhouding zoals is overeengekomen tussen partijen in het kader van een mediationtraject, zich in beginsel niet verzet tegen het bieden van inzage in persoonsgegevens die zijn verwerkt in de documenten aangaande die mediation. Dit wordt in overeenstemming geacht met de AVG en de UAVG, nu daarin de verwerking van persoonsgegevens in stukken aangaande mediation niet (uitdrukkelijk) is uitgesloten van de omvang van het inzagerecht zoals bedoeld in artikel 15 van de AVG. Wel kan het bieden van inzage in deze persoonsgegevens, voor zover de desbetreffende omstandigheden daartoe aanleiding geven, door een bestuursorgaan worden geweigerd op grond van één van de in artikel 23 van de AVG en artikel 41 van de UAVG genoemde belangen.

JnB 2024, 875

MK Rechtbank Noord-Holland, 18-06-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:7868](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 5 lid 1 onder c, 6, 9, 15, 82

AVG. SCHADEVERGOEDING. I.c. wordt geconcludeerd dat verweerder de waarborgen voor de gegevensverwerking van zowel de 'gewone' (artikel 6 van de AVG) als de bijzondere persoonsgegevens (artikel 9 van de AVG) onvoldoende in acht heeft genomen. Het door verweerder met het COA en de DT&V integraal delen van de grote hoeveelheid documenten waarin de (bijzondere) persoonsgegevens van eiseres zijn opgenomen, wordt dan ook onrechtmatig geacht, nu hiervoor onvoldoende grondslag (noodzaak) bestond. Hiermee wordt tevens afbreuk gedaan aan het in artikel 5, eerste lid, onder c, van de AVG neergelegde beginsel van minimale gegevensverwerking. Geoordeeld wordt dat eiseres recht heeft op toekenning van een vergoeding voor immateriële schade.

Zie ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RBNHO:2024:7869](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 876

MK ABRS, 04-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3586](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appellanten.
Algemene wet Bestuursrecht (Awb) 5:25

Woningwet 1a

Huisvestingswet 2014 (Hw) 1, 21

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2019

HUISVESTING. BOETE. HENNEPKWEKERIJ. WONINGONTTREKKING. OVERTREDING. I.c. wordt geoordeeld dat het college geen boete aan appellant sub 1 mocht opleggen wegens overtreding van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Hw. Anders dan de rechtbank, wordt overwogen dat de kruipruimte deel uitmaakt van een woonruimte als bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de Hw. Het college heeft evenwel niet aangetoond dat de woning aan de bestemming tot bewoning was onttrokken, als bedoeld in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Hw. Uit het rapport volgt dat de hennepkwekerij zich in een afgesloten uitgegraven kruipruimte bevond. Dat de overige ruimten van de woning ook voor de hennepkwekerij werden gebruikt, volgt niet uit het rapport en dat heeft het college verder ook niet onderbouwd. Er bestaat onvoldoende grond om te oordelen dat de woning door de aanwezigheid van de hennepkwekerij niet langer geschikt was voor bewoning, of daardoor geschikt was voor bewoning door minder bewoners dan zonder de aanwezigheid van de hennepkwekerij.

JnB 2024, 877

MK ABRS, 28-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3424](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag (het college), appellant.

Huisvestingswet 2014

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 (Hv 2019)

Huisvestingsverordening Den Haag 2023 (Hv 2023)

HUISVESTING. VERGUNNINGPLICHT OMZETTING. ALGEMEEN BEOORDELINGSKADER. I.c. wordt geoordeeld dat in de Hv 2019 een vergunningplicht voor het omzetten van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte mocht worden opgenomen. Het college heeft toereikend onderbouwd dat sprake is van schaarste in alle segmenten, en dat een vergunningplicht voor omzetting noodzakelijk en geschikt is voor het bestrijden van onevenwichtige en onevenredige effecten van schaarste aan woonruimte. Het college heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat ten behoeve van het behoud van de woningvoorraad en de doorstroming binnen de markt het aanwijzen van het gehele grondgebied wenselijk is.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:3507](#), [ECLI:NL:RVS:2024:3508](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:3509](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2024, 878

MK ABRS, 28-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3497](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: de Dienst Toeslagen).

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3, 13b

TOESLAGEN. KINDGEBONDEN BUDGET. EVENREDIGHEID. Verlaging kindgebonden budget vanwege het aanmerken van de minderjarige partner van appellante als haar toeslagpartner als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onder a, van de Awir. I.c. wordt geoordeeld dat de toepassing van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awir in het geval van appellante achterwege moet blijven, omdat die toepassing in haar bijzondere geval leidt tot onevenredige gevolgen die de wetgever niet heeft voorzien en die dus niet zijn verdisconteerd in de Awir. In het geval van appellante gaat het om twee minderjarige ouders. Daarnaast vloeit bij appellante het samenwonen van appellante met de vader van haar kind voort uit een gedwongen uithuisplaatsing door de rechter. Aangezien zowel appellante als [persoon] ten tijde van belang minderjarig waren, is het voor hen niet mogelijk het gemis van de verhoging van het kindgebonden budget met de tegemoetkoming voor alleenstaande ouders te compenseren in de bijstandssfeer. Daargelaten de vraag of de toepassing van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awir op zichzelf bij twee minderjarige ouders tot onevenredige gevolgen leidt, zijn in het geval van appellante de gevolgen van het vervallen van de alleenstaande ouderkop in ieder geval onevenwichtig en had de Belastingdienst/Toeslagen daarom deze niet voor haar rekening mogen laten komen.

JnB 2024, 879

Rechtbank Amsterdam, 28-08-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:5311](#)

minister van Financiën, verweerder.

Wet herstel toeslagen (Wht) 4.1 lid 4 sub b, 9.1 lid 2

TOESLAGEN. OVERNEMEN SCHULD. PERSOONLIJKE NOOT RECHTER.

HARDHEIDSCLAUSULE. Weigering overnemen schuld. Persoonlijke noot vooraf van rechter. I.c. volgt de rechtbank verweerder in het standpunt dat de schuld niet voldoet aan het tweede vereiste van artikel 4.1, tweede lid, van de Wht, omdat de schuld niet voor 1 juni 2021 opeisbaar was. Het beroep op de hardheidsclausule slaagt niet. Zonder af te willen doen aan de gevolgen die de Toeslagenaffaire voor eiseres heeft gehad, stelt de rechtbank dat niet is gebleken dat de actuele situatie van eiseres zodanig bijzonder of schrijnend is dat het vasthouden aan de voorwaarde dat alleen opeisbare schulden voor overname in aanmerking komen leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Ongegrond beroep.

JnB 2024, 880

Rechtbank Noord-Nederland, 20-08-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:3247](#)

Belastingdienst/Toeslagen/de Minister van Financiën.

Wet herstel toeslagen (Wht) 4.1, 9.1

TOESLAGEN. OVERNEMEN SCHULD. HARDHEIDSCLAUSULE. Afwijzing aanvraag overnemen schuld. I.c. wordt geoordeeld dat de beslissing om geen toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 9.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wht, niet deugdelijk is gemotiveerd. De rechtbank ziet aanleiding om de dragende overwegingen van de CRvB (uitspraak van 18-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:726](#)) die tot zijn koerswijziging hebben geleid, ook voor de beoordeling van en toetsing aan de hardheidsclausule van de Wht van overeenkomstige toepassing te achten. De rechtbank wijkt af van de overwegingen van de Afdeling in de uitspraak van 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2045](#) en is van oordeel dat bij de beoordeling of sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, eveneens het eigen aandeel van de Belastingdienst/Toeslagen (de minister) in het ontstaan van de financiële problemen van eiseres en het als gevolg daarvan hebben moeten afsluiten van de onderhandse lening, dienen te worden betrokken.

Verder wordt geoordeeld dat gelet op de in het dossier aanwezige bewijsstukken i.c. aan het bestaan van een informele schuld redelijkerwijs niet valt te twijfelen, zodat er zich een bijzondere situatie voordoet waarin het vasthouden aan de eis van een notariële akte als bewijs voor het bestaan van een informele schuld zodanig onbillijk is dat ten aanzien daarvan de hardheidsclausule kan worden toegepast. Bij dit oordeel wordt ook van betekenis geacht dat aannemelijk wordt gevonden dat eiseres vanwege het ontbreken van financiële middelen, destijds niet in staat was de kosten van een notaris te voldoen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

Jnb 2024, 881

MK ABRS, 28-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3510](#)

college van burgemeester en wethouders van Valkenswaard (hierna: het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wegenverkeerswet 1994

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. BELANGHEBBENDE. Besluit om in de Zeelberg te Valkenswaard, ter hoogte van huisnummer 82, een zogenoemde landbouwsluit aan te leggen en het weggedeelte in beide richtingen gesloten te verklaren, met uitzondering van fietsers en bromfietzers. Appellant woont aan de Bruggerhuizen. Dit is een weg in het buitengebied van Leende, omsloten door verschillende zandpaden die onbegaanbaar zijn voor auto's. Die specifieke, afgelegen ligging van de woning van [appellant] zorgt ervoor dat er weinig alternatieve routes voor hem beschikbaar zijn om met de auto het centrum van Leende te bereiken of om voor anderen, zoals hulpdiensten, zijn woning te bereiken. Door het verkeersbesluit wordt een van die weinig beschikbare routes afgesloten. De andere beschikbare routes bieden bovendien geen vergelijkbaar alternatief. De Afdeling oordeelt daarom, anders dan de rechtbank, dat onder deze specifieke omstandigheden appellant zich in voldoende mate onderscheidt van andere gebruikers van het af te sluiten weggedeelte in

de Zeelberg te Valkenswaard. Hij heeft daarom een bijzonder, individueel belang dat hem belanghebbende maakt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordening

JnB 2024, 882

MK ABRS, 11-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3668](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob)

Regeling op het binnenwater 2020 (Rob)

VERORDENING. Weigering exploitatievergunning voor 250 waterfietsen. De rechtbank heeft het door Rederij Lovers ingestelde beroep ongegrond verklaard. De rechtbank heeft overwogen dat het college de vergunningenstop aan Rederij Lovers heeft kunnen tegenwerpen en de exploitatievergunning terecht heeft geweigerd. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het beroep van het college op de vergunningenstop voor waterfietsen niet onredelijk is. Deze vergunningstop maakt deel uit van de maatregelen die het college heeft genomen in aanloop naar het formuleren van nieuw beleid om de geconstateerde strijd met de Dienstenrichtlijn ongedaan te maken. Ongegrond hoger beroep.

JnB 2024, 883

MK ABRS, 11-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3674](#)

Kroon, op voordracht van de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, verweerster.

Grondwet 1, 20, 132

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:1, 8:6, 10:33, 10:34, 10:35, 10:41

Gemeentewet 219, 255, 268, 273, 278, 281a

Participatiewet 34

Invorderingswet 1990 26,

Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 11, 12, 15, 16

Regeling kwijtschelding belastingen medeoverheden 4

Verordening kwijtschelding gemeentelijke belastingen en heffingen gemeente Utrecht

VERORDENING. I.c. wordt geoordeeld dat de Kroon het besluit van de gemeenteraad van Utrecht tot wijziging van de Verordening kwijtschelding gemeentelijke belastingen en heffingen terecht heeft vernietigd wegens strijd met het recht en het algemeen belang. Door de vermogensnorm van de Participatiewet toe te passen op het kwijtschelden van gemeentelijke belastingen, wordt het maximale bedrag aan spaargeld overschreden. In artikel 219, tweede lid, van de Gemeentewet is bepaald dat het bedrag van een gemeentelijke belasting niet afhankelijk mag zijn van de hoogte van het inkomen, de winst of het vermogen. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van deze bepaling volgt dat hiermee is beoogd om ondubbelzinnig in de wet vast te leggen dat het hanteren van inkomens- en vermogensdraagkracht voorbehouden dient te blijven aan de centrale overheid. De Kroon heeft zich in zoverre met juistheid op het standpunt gesteld dat het voeren van inkomensbeleid geen gemeentelijke aangelegenheid is. Dat de wetgever in artikel 255, vierde

lid, van de Gemeentewet gemeenteraden de vrijheid heeft gegeven om eigen regels te stellen over kwijtschelding van gemeentelijke belastingen maakt dit niet anders. Daartoe is van belang dat, zoals de Kroon terecht stelt, de wetgever heeft gekozen voor een gesloten stelsel, waarin de ruimte voor de raad om eigen regels over kwijtschelding van gemeentelijke belastingen te stellen bij ministeriële regeling is begrensd. De Kroon mocht het algemeen belang van rechtszekerheid voor alle inwoners van Nederland zwaarder laten wegen. De Afdeling acht het eveneens aannemelijk dat instandhouding van het raadsbesluit tot precedentwerking kan leiden, terwijl het doel van artikel 255, vierde lid, van de Gemeentewet is om de kwijtschelding van gemeentelijke belastingen in heel Nederland binnen dezelfde kaders te laten plaatsvinden. Vernietiging van het raadsbesluit is daarom een effectief middel om die precedentwerking te voorkomen.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) "Gemeenteraad mag vermogensgrens voor kwijtschelden belastingen niet zelf verhogen" uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Opvang

JnB 2024, 884

MK ABRS, 11-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3564](#)

minister van Asiel en Migratie en het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

EVRM 5

EU Handvest 6

Rva 2005 1 I

OPVANG. Geen sprake van vrijheidsontneming bij overplaatsing naar een HTL.

Vreemdelingen hebben een daadwerkelijke mogelijkheid om de HTL te verlaten. Dat is niet strafbaar en heeft ook geen gevolgen voor de opvang in de toekomst of voor de behandeling van de asielaanvraag. Daarnaast is van belang dat de maximale verblijfsduur op de HTL dertien weken is. De vreemdeling heeft zelf invloed op zijn verblijfsduur in de HTL en kan toewerken naar eerder vertrek. Het COa evalueert elke week het gedrag van de vreemdelingen op de HTL.

Inleiding

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of overplaatsing van de vreemdeling naar de HTL vrijheidsontneming is. Die vraag is relevant, omdat op grond van artikel 6 van het EU Handvest en artikel 5 van het EVRM niemand zomaar zijn vrijheid mag worden ontnomen. Op grond van die bepalingen gelden bij vrijheidsontneming andere eisen, zoals het recht op een spoedige rechterlijke beslissing over de rechtmatigheid van die vrijheidsontneming, dan als geen sprake is van vrijheidsontneming.

Op grond van artikel 1, aanhef en onder I, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) is de HTL een afzonderlijke opvangvoorziening voor asielzoekers van 16 jaar en ouder met een streng regime, waar het COa hen naar kan overplaatsen als zij overlast veroorzaken in de reguliere opvangvoorziening waar zij verblijven. [...]

Oordeel van de Afdeling [...]

5.24. In het licht van de hiervoor weergegeven rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie komt de Afdeling tot het volgende oordeel. Overplaatsing naar de HTL vormt een vergaande inperking van de bewegingsvrijheid van een vreemdeling. Zoals blijkt uit de beschrijving van de situatie op de HTL onder 5.4 tot en met 5.13, moeten bewoners zich namelijk twee keer per dag melden, moeten zij deelnemen aan een dagprogramma, mogen zij alleen na toestemming bezoek ontvangen en worden zij geacht op het terrein van de HTL te blijven. Ook zijn er andere beperkingen naargelang de fase waarin zij zich bevinden. Desalniettemin voert de vreemdeling tevergeefs aan dat de rechtbank had moeten oordelen dat overplaatsing naar de HTL vrijheidsontneming inhoudt.

5.25. Voor het oordeel dat overplaatsing naar de HTL geen vrijheidsontneming inhoudt, staat voorop dat vreemdelingen een daadwerkelijke mogelijkheid hebben om de HTL te verlaten. Zoals onder 5.11 weergegeven, kunnen bewoners van de HTL die locatie op elk gewenst moment verlaten en faciliteert het COa dat ook. De vreemdeling in deze zaak heeft de HTL eerder ook vrijwillig kunnen verlaten. Het verlaten van de HTL is verder niet strafbaar, heeft geen gevolgen voor latere opvang en voor de behandeling van de asielaanvraag. De Afdeling licht dat hieronder nader toe.

5.26. Vreemdelingen die de HTL op eigen initiatief voortijdig verlaten, plegen geen strafbaar feit. Als het COa een vreemdeling overplaatst naar de HTL, dan legt de minister die vreemdeling krachtens artikel 56 van de Vw 2000 een vrijheidsbeperkende maatregel op. Weliswaar begaat een vreemdeling een strafbaar feit als hij of zij zich niet houdt aan die vrijheidsbeperkende maatregel, maar zoals het COa op de zitting heeft toegelicht, heft de minister die vrijheidsbeperkende maatregel op verzoek van het COa op, als een vreemdeling te kennen heeft gegeven de HTL te willen verlaten. Op de zitting heeft het COa toegelicht dat het in zulke gevallen altijd aan de minister doorgeeft dat hij de vrijheidsbeperkende maatregel kan opheffen.

Anders dan de vreemdeling stelt, zijn er geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de minister het structureel nalaat vrijheidsbeperkende maatregelen op te heffen als vreemdelingen de HTL vrijwillig verlaten. De verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 25 mei 2020, [ECLI:NL:RBDHA:2020:4558](#), onder 30, geeft daar geen aanknopingspunten voor. Ook in deze zaak heeft de minister de vrijheidsbeperkende maatregel opgeheven nadat de vreemdeling de HTL had verlaten.

5.27. Het verlaten van de HTL heeft bovendien geen gevolgen voor de opvang. De enige directe consequentie van vrijwillig vertrek uit de HTL is dat een vreemdeling zelf in onderdak moet voorzien, maar die situatie verschilt niet wezenlijk van de situatie waarin vreemdelingen zich bevinden die vrijwillig een reguliere opvanglocatie verlaten. Ook die vreemdelingen moeten zelf in onderdak voorzien en krijgen ook geen verstrekkingen zolang zij niet op een opvanglocatie verblijven. Ingevolge artikel 9, eerste lid, van de Rva 2005 zijn verstrekkingen namelijk gekoppeld aan de opvang in een opvangvoorziening. Voor latere opvang heeft het verlaten van de HTL geen gevolgen. Meldt een vertrokken bewoner zich opnieuw bij het COa voor opvang, dan vangt het COa deze vreemdeling weer op. Dat is bij de vreemdeling in deze zaak ook gebeurd.

5.28. Daarnaast heeft vertrek uit de HTL geen gevolgen voor de behandeling van de asielaanvraag. De minister stelt die niet buiten behandeling op de enkele grond dat een vreemdeling de HTL op eigen initiatief heeft verlaten. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, gaat de minister er bovendien niet van uit dat een vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken als die vreemdeling na vertrek uit de HTL voldoet aan de meldplicht en zal de minister de asielaanvraag dan in elk geval niet op die grond buiten behandeling stellen. In die zin krijgt een vreemdeling geen andere behandeling dan een vreemdeling die de reguliere opvang verlaat. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat de buitenbehandelingstelling van een asielaanvraag niet is gekoppeld aan het verlaten van de HTL, maar aan het niet voldoen aan de meldplicht. Bovendien kan een vreemdeling, als de minister zijn of haar asielaanvraag wél buiten behandeling heeft gesteld, opnieuw een asielaanvraag indienen. Die aanvraag moet de minister ingevolge artikel 30c, tweede lid, van de Vw 2000 in dat geval als eerste asielaanvraag behandelen, tenzij hij eerder een asielaanvraag van die vreemdeling heeft afgewezen.

5.29. Naast de daadwerkelijke mogelijkheid van de vreemdeling om de HTL zelf vrijwillig te verlaten, is voor het antwoord op de vraag of sprake is van vrijheidsontneming van belang dat het COa de maximale duur van verblijf op de HTL heeft beperkt. De maximale duur is dertien weken. Op de zitting heeft het COa toegelicht, zoals gezegd, dat het elke week het gedrag van de desbetreffende bewoner evalueert en beoordeelt of die bewoner naar een volgende fase, 'Oranje' of 'Groen', kan en eventueel eerder kan uitstromen naar een reguliere opvanglocatie. De vreemdeling heeft dus zelf invloed op zijn verblijfsduur in de HTL en kan toewerken naar eerder vertrek uit die locatie. Ook heeft het COa op de zitting desgevraagd toegelicht dat gevallen bekend zijn van bewoners die in week 13 nog in fase 'Rood' of pas in fase 'Oranje' zaten, maar dat ook zij na dertien weken de HTL hebben

verlaten. Als zich bepaalde incidenten voordoen die plaatsing in een ROV-kamer tot gevolg hebben, kan de termijn van verblijf in de HTL langer zijn dan dertien weken. Het COa telt de termijn dat iemand in de ROV-kamer verblijft namelijk op bij de maximale termijn. Dat betekent echter niet dat een vreemdeling voor onbepaalde duur in de HTL kan zitten, omdat de termijn dat iemand in een ROV-kamer zit, beperkt is.

5.30. Uit de hiervoor weergegeven rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie volgt dat vele elementen bepalen of sprake is van vrijheidsontneming. Het enkele feit dat de rechtbank onbestreden heeft overwogen dat het COa niet concreet genoeg heeft uitgewerkt hoe een vreemdeling met gedragsverbetering kan toewerken naar vertrek uit de HTL, leidt daarom niet tot een ander oordeel.

5.31. Wat betreft de mate van isolatie van bewoners in de HTL is van belang dat uit de toelichting van het COa op de zitting, weergegeven onder 5.14 tot en met 5.16, volgt dat bewoners zich - weliswaar met enige beperkingen - vrij kunnen bewegen in de HTL, bezoek mogen ontvangen en gebruik mogen maken van de daar aanwezige faciliteiten. [...]

JnB 2024, 885

MK ABRS, 11-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3565](#)

minister van Asiel en Migratie en het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

EVRM 5

EU Handvest 6

Rva 2005 1 I

OPVANG. Verblijf in een ROV-kamer is geen vrijheidsontneming. De duur van het verblijf in de ROV-kamer is beperkt, vreemdelingen hebben daar wel enige mate van bewegingsvrijheid en contact met anderen is mogelijk. Verder kan een vreemdeling zich elk moment aan dat verblijf onttrekken door vrijwillig de HTL te verlaten, terwijl dat voor de asielprocedure en latere opvang geen gevolgen heeft.

Inleiding

1. Deze uitspraak gaat over de besluiten van 20 maart, 21 maart 2023 en 19 april 2023 waarin het COa de verstrekkingen van de vreemdeling voor de duur van twee weken heeft ingehouden door overplaatsing van de vreemdeling naar een zogenoemde ROV-kamer op de HTL. 'ROV' staat voor 'Reglement onthouding verstrekkingen'. Op grond van artikel 1, aanhef en onder I, van de Rva 2005 is de HTL een afzonderlijke opvangvoorziening voor asielzoekers van 16 jaar en ouder met een streng regime, waarnaar het COa hen kan overplaatsen als zij overlast veroorzaken in de reguliere opvangvoorziening waar zij verblijven. De Afdeling gaat in deze uitspraak specifiek in op de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de overplaatsing van de vreemdeling naar de ROV-kamer vrijheidsontneming inhoudt. Die vraag is relevant, omdat op grond van artikel 6 van het EU Handvest en artikel 5 van het EVRM niemand zomaar zijn vrijheid mag worden ontnomen. Op grond van die bepalingen gelden bij vrijheidsontneming andere eisen, zoals het recht op een spoedige rechterlijke beslissing over de rechtmatigheid van die vrijheidsontneming, dan als geen sprake is van vrijheidsontneming. [...]

Oordeel van de Afdeling

6.12. In haar uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2024:3564](#), onder 5.24, heeft de Afdeling overwogen dat overplaatsing naar de HTL een vergaande inperking van de bewegingsvrijheid van een vreemdeling vormt, maar geen vrijheidsontneming is. Naar het oordeel van de Afdeling vormt overplaatsing naar een ROV-kamer een nog verdergaande inperking van de bewegingsvrijheid. Een

vreemdeling aan wie het COa een ROV-06-maatregel heeft opgelegd, moet namelijk twee weken verblijven op een afgezonderd gedeelte van de HTL, mag niet op het algemene gedeelte van die locatie komen, mag geen gebruik maken van de recreatieruimtes en mag niet deelnemen aan het dagprogramma. Ook mag die vreemdeling, zoals het COa op de zitting heeft toegelicht, slechts bezoek ontvangen van gezinsleden. Daarnaast pleegt een vreemdeling die het COa heeft overgeplaatst naar een ROV-kamer, een strafbaar feit, te weten huisvredebreuk, als hij of zij het algemene gedeelte van de HTL betreedt. Toch klaagt het COa terecht over het oordeel van de rechtbank dat overplaatsing naar een ROV-kamer vrijheidsontneming inhoudt. Daarvoor is het volgende doorslaggevend.

6.13. Voor het oordeel dat overplaatsing naar een ROV-kamer geen vrijheidsontneming inhoudt, staat voorop dat vreemdelingen die het COa heeft overgeplaatst naar een ROV-kamer, net als degenen die op het reguliere gedeelte van de HTL verblijven, daadwerkelijk de mogelijkheid hebben om deze kamer op elk moment te verlaten door te vertrekken uit de HTL. De vreemdeling in deze zaak heeft de HTL eerder ook vrijwillig kunnen verlaten. Wat betreft de mogelijkheid om de ROV-kamer te verlaten, wijkt de situatie van de vreemdeling dus niet af van die van een andere vreemdeling die op de HTL verblijft. Uit de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2024:3564](#), onder 5.27 en 5.28, volgt dat het verlaten van de HTL geen gevolgen heeft voor latere opvang en voor de behandeling van de asielaanvraag. Voor het verlaten van de ROV-kamer is dat niet anders. Ook is het verlaten van de ROV-kamer op zichzelf geen strafbaar feit.

6.14. Wat betreft de duur van het verblijf op een ROV-kamer acht de Afdeling van belang dat het COa aanvoert dat het altijd beoordeelt in hoeverre het een minder vergaande maatregel kan opleggen en dat een minimumduur van een week een gerechtvaardigd doel dient, te weten het herstellen van de orde op de HTL na een incident, de rust op die locatie laten terugkeren en het voorkomen van nieuwe incidenten tussen de betrokkenen. De Afdeling is zich ervan bewust dat de verblijfsduur in de ROV-kamer niet meetelt bij het bepalen van de maximumduur van verblijf op de HTL en dat het verblijf van een vreemdeling op de HTL daarom in de praktijk langer kan duren dan de in paragraaf 4.3.8 van het Maatregelenbeleid COa genoemde dertien weken. Op de zitting heeft het COa echter toegelicht dat, als een vreemdeling herhaaldelijk incidenten veroorzaakt die overplaatsing naar de ROV-kamer rechtvaardigen, het altijd beoordeelt of overplaatsing naar de ROV-kamer nog steeds effectief is. Het COa heeft op de zitting ook toegelicht dat het in zo'n situatie onderzoekt of de desbetreffende vreemdeling beter een ander traject in kan, bijvoorbeeld bij het Centrum voor Transculturele Psychiatrie Veldzicht. Die handelwijze heeft naar het oordeel van de Afdeling een beperkende invloed op de duur van het verblijf op de HTL.

6.15. Bij de mate van isolatie van vreemdelingen die op een ROV-kamer verblijven, acht de Afdeling van belang dat het COa die vreemdelingen, gelet op de onder 6.4 weergegeven toelichting op de zitting, niet geheel afzondert van de buitenwereld en de overige bewoners van de HTL.

6.16. Alles afwegende, oordeelt de Afdeling dat plaatsing in een ROV-kamer beperkingen in de bewegingsvrijheid met zich brengt en een verschraving van de voorzieningen en faciliteiten waarvan een vreemdeling gebruik kan maken. Daar staat tegenover dat de duur van het verblijf in de ROV-kamer beperkt is, dat vreemdelingen daar wel enige mate van bewegingsvrijheid hebben en dat contact met anderen mogelijk is. Verder kan een vreemdeling zich elk moment aan dat verblijf onttrekken door vrijwillig de HTL te verlaten, terwijl dat voor de asielprocedure en latere opvang geen gevolgen heeft. Dit alles maakt dat de Afdeling tot een andere weging van de feiten komt dan de rechtbank en dat de plaatsing in een ROV-kamer naar het oordeel van de Afdeling geen vrijheidsontneming is.

6.17. Het COa klaagt verder terecht over het oordeel van de rechtbank dat een deugdelijk kader voor overplaatsing naar de ROV-kamer ontbreekt. Op grond van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder h, gelezen in samenhang met artikel 19, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rva 2005 kan het COa maatregelen opleggen, waaronder het inhouden van verstrekkingen, als een vreemdeling ernstige inbreuk maakt op de huisregels van de opvanglocatie. Het COa heeft die bevoegdheid uitgewerkt in het Maatregelenbeleid COa. Volgens paragraaf 4.1 van het Maatregelenbeleid COa legt het COa een ROV-06-maatregel op als de desbetreffende vreemdeling gedrag heeft vertoond dat 'zeer grote impact' heeft. Wat daaronder valt, heeft het COa in diezelfde paragraaf uitgewerkt. Een soortgelijk kader geldt voor overplaatsing naar de HTL. De Afdeling acht verder van belang dat een vreemdeling een ROV-maatregel altijd kan aanvechten bij de bestuursrechter.

6.18. Gelet op het voorgaande voert het COa ook terecht aan dat de rechtbank in de overplaatsing van de vreemdeling naar de ROV-kamer ten onrechte aanleiding heeft gezien om een schadevergoeding toe te kennen aan de vreemdeling. [...]

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Overplaatsing naar handhavings- en toezichtlocatie is geen vrijheidsontneming) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2024, 886

MK ABRS, 04-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3563](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 3.86

REGULIER. Hoewel de minister, gelet op de door de vreemdeling gepleegde misdrijven, op grond van artikel 3.86 van het Vb 2000 bevoegd is om de verblijfsvergunning van de vreemdeling in te trekken, mag de minister dit niet doen zonder bij zijn beoordeling de redelijkerwijs voorzienbare gevolgen van dat besluit voor de mogelijkheid van verlof en het behandeltraject binnen de onvoorwaardelijke PIJ-maatregel te betrekken.

Het is aan de wetgever om desgewenst het Reglement en de Verlofregeling tbs aan te passen, zodat ook een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in aanmerking kan komen voor een verloftraject waarmee hij de maatregel kan afronden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 887

HvJEU (Vijfde kamer), 12-09-2024, [ECLI:EU:C:2024:739](#)

Sagrario e.a.

Richtlijn 2003/86/EG

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. BUITENGEWOON MOEILIJKE OMSTANDIGHEDEN.

- 1) **Artikel 15, lid 3, tweede volzin, van richtlijn 2003/86/EG [Gezinsherenigingsrichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een regeling van een lidstaat die er niet in voorziet dat de bevoegde nationale autoriteit ertoe gehouden is gezinsleden van een gezinshereniger wegens „buitengewoon moeilijke omstandigheden”, in de zin van dit artikel, een autonome verblijfstitel te verlenen wanneer die gezinsleden om redenen buiten hun wil hun verblijfsvergunning hebben verloren of wanneer er onder hen minderjarige kinderen zijn.**
- 2) **Artikel 17 van richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een regeling van een lidstaat op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteit een besluit tot weigering van verlenging van de verblijfstitel die is verleend aan gezinsleden van een gezinshereniger kan nemen zonder eerst een individueel onderzoek van hun situatie te verrichten en zonder hen te hebben gehoord. Wanneer dit besluit een minderjarig kind betreft, staat het aan de lidstaten om alle passende maatregelen te nemen om dat kind een daadwerkelijke en effectieve mogelijkheid te bieden om te worden gehoord, in overeenstemming met zijn leeftijd of rijpheid.**

[Naar inhoudsopgave](#)